



eglutė 1984
GEGUŽĖ ▲▲▲▲

TURINYS

- 3 VĖL GEGUŽĖ!, R. Jotvingytė
- 4 GEGUŽĖ, M. Kvietytė
- 10 KAIP MAMA, D. Lipčiūtė
- 11 PAKLYDĘS ERDVĖLAIVIS, L. Stačiokaitė
- 14. OLIMPINIAI ŽAIDIMAI TADA IR DABAR
- 18 GAMTA IR APLINKA: KAIMYNAS, KURIO NIEKAS NENORI SUTIKTI, O.S.
- 21 GALVOSŪKIAI, paruošė D. Puterienė ir L. Underienė
- 25 VAIKŲ KŪRYBA
- 32 LINKSMIAU

PIEŠINIAI

Viršelis — P. Jurkauskas

Skyrių vinjetės — Zitės Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

E. Muliolienė — 3, 10

N. Baniienė — 5-7, 9

Z. Sodeikienė — 11

S. Stanovich — 14

V. Rastonytė — 16

O. Mikailaitė — 17

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, 57 Sylvan Ave., Toronto, Ont., Canada M6H 1G4

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

VĖL GEGUŽĖ!

Ritonė Jotvingytė

Kai į pievą šiltas vėjas
Ir saulužė,
Pienei pūką nukilnojus
Juokias vėl žalia gegužė.

Rėkia paukščiai geltonsnapiai,
Tie mažiukai,
Kad upeliais atbanguoja
Šimto saulių spinduliukai.

Kraunas medžių pumpurėliai,
Dvelkia ievos;
Į kaštano plačią šaką
Sega žvakę rankos Dievo.





GEGUŽĖ

Milda Kvietytė

Prie Obelijos ežero yra didelis kalnas. Ant to kalno guli krūvos akmenų. Žmonės pasakoja, kad akmenys yra senovėje buvusio namelio liekanos. Namelyje gyvenęs garsus žynys. Jis buvęs labai protingas. Kalbėjo visomis žmonių kalbomis. Suprato paukščių, žvėrių ir vabalų kalbas.

Tais laikais aplinkui ežerą buvo dideli miškai. Juose augo pušys, eglės, ąžuolai ir beržai. Miškuose buvo daug kalnelių, kur kerojo kadugių krūmai.

Pavasari medžiuose čiulbėjo volungės, kukavo gegutės. Vakara is dainavo lakštingalos. Miškuose buvo daug įvairių žvėrelių. Medžių šakomis šokinėjo voveraitės. Po medžiais bėgiojo šernai, lapės ir kiškių būriai. Lapės ir šernai gyvena urvuose. Kiškiai žaisdavo aikštėje prie beržų, o nakvodavo po kadugių krūmais.

Miške visi žvėrys gyvena draugiškai. Maisto miškuose visiems užtekdamo.



Buvo pavasaris. Kiškiai linksmi žaidė prie beržų.
Paknopstomis pas juos atbėgo šernas.

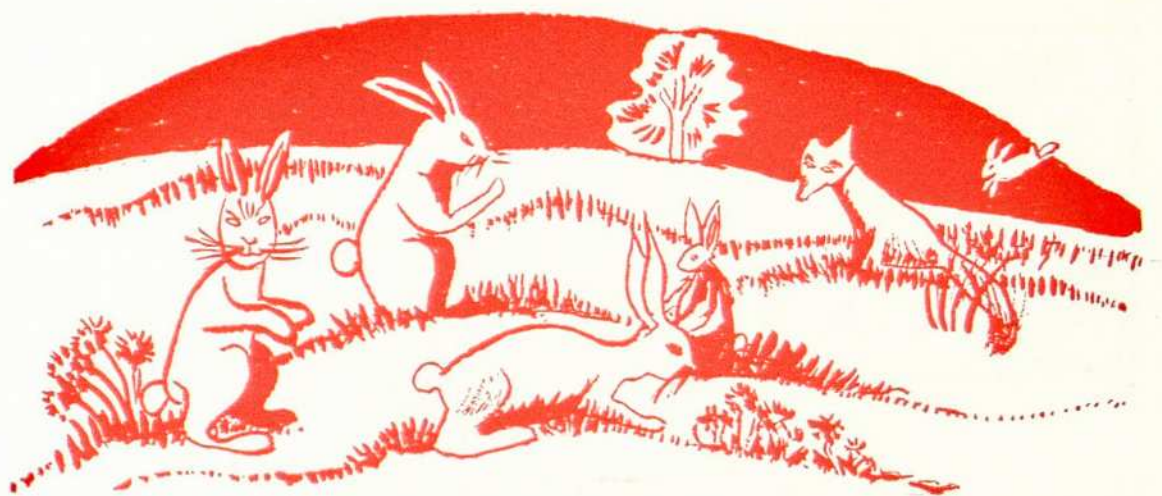
— Mielieji kiškiai, yra naujiena, — kriuksėjo bėgdamas šernas.

Kiškiai apstojo šerną.

— Sakyk, šernyti! Klausome! — pastatė ausis kiškiai.

— Mūsų miške yra vilkas! Jis mane vijosi. Vos spėjau ištrūkti, — šniokštė šernas.

— Aš dar nesu matęs vilko. Kaip jis atrodo? — šypsojosi jaunas kiškis.



Staiga lapė išoko į aikštę ir atsitūpė.

— Sutikau baisų vilką. Kai mane pamatė, jis piktai sustaugė. Aš labai išsigandau. Kaimynai, ką dabar darysime? — kiauksėjo lapė.

Kiškiai drebėdami slinko prie seniausio kiškio. Senasis kiškis perbraukė koja savo kaktą, atsiduso ir prabilo:

— Visiems mums vilkas yra pavojingas. Pasitarkime, ką turime daryti.

— Kiškiams didesnis pavojus, kaip lapėms. Kiškiai neturi olų. Vilkas, miegančius prie krūmo kiškius, lengvai pasigaus. Mes, lapės, esame saugios savo olose. Vilkas pas mus negalės įlįsti. Jis labai storas, — kiauksėjo lapė.

— Teisybę sakai, kaimyne! Jums netoks didelis pavojus, — palingavo galva senasis kiškis.

— Mes turime urvus. Vilkas šernų negalės pagauti! — sukriuksėjo šernas.

— Be reikalo mudu, šernai, taip išsigandome. Bėkime į savo namus. Kiškiams nieko negalime padėti, — atsis-tojo lapė ir išbėgo iš aikštės. Šernas pasižiūrėjo su užuo-jauta į drebančius kiškius.

— Nežinau, ką galėčiau jums patarti. Geriau eisiu namo.

Šernas iškiūtino iš aikštės. Kiškiai nusiminė dar labiau. Bailiai žvilgčiojo aplinkui — vilko niekur nesimatė. Senasis kiškis pradėjo kalbėti:

— Kaip gelbėsimės, bičiuliai? Turime ką nors daryti.

— Kad vilkas mūsų neužkluptų miegančių, reikia sargybų, — pasiūlė jaunas kiškis.

— Gera mintis. Nakvosime visi vienoje vietoje. Sargybiniai mums praneš, pamatę vilką. Tada pabėgsime; — sušuko kiškiai.

— Gerai. Taip ir padarykime. Kas žino tinkamą vietą nakvynei? — klausė senasis kiškis.

— Kadugių yra daug ant to kalno, kur aš šią naktį nakvojau. Ten visi lengvai sutilpsime, — atsiliepė storas kiškis.

— Žinau tą kalną. . . Kas sutiktų šią naktį būti sargybiniais? Reikia keletos, — dairėsi senasis kiškis.

— Aš sutinku! — šoktelėjo jaunas kiškutis į vidurį aikštės.

— Aš taip pat! — išbėgo antras.

— Ir aš!

Balsai sklido iš visų pusių. Kiškiai pradėjo džiaugsmingai šokinėti.



— Savanoriai ateikite prie šio beržo, — parodė senasis kiškis didelį beržą.

Prie beržo atbėgo daug kiškių. Visų nuotaika pasitaisė.

— Valio, sargybiniai! Mūsų jaunimas nebijo aukotis!
— šaukė senasis kiškis.

Ant beržo šakos nutūpė gegužė.

— Kas atsitiko, gerieji kiškučiai? — sukukavo gegutė.

— Kol kas dar nieko. Susitarėme nakties metu sargybas išstatyti, — aiškino senasis kiškis.

— Kodėl jums reikalingos sargybos? Ar yra koks pavojus? — kukavo gegutė.

— Gegutė, raiboji, tai tu dar nežinai, kad vilkas slampinėja po mišką! — sušuko keli kiškiai.

— Aš nieko negirdėjau. Kas jums sakė? Gal tik norėjo jus pagąsdinti? — kukavo gegutė.

— Ne! Žinia yra tikra. Vilkas tikrai yra miške. Jo buvimas kiškiams yra didelis pavojus, — paaiškino senasis kiškis. — Šernas ir lapė matė vilką. Patark, raiboji gegužėle, ką turime daryti?

— Padėk mums, gegužėle! Jei tu mums nepadėsi, niekas mus nepadės. Žūsime! — šaukė kiškiai.

— Aišku, padėsiu. Nors nežinau kaip. Geriausia, skričiu pasitarti su žyniu. Jis protingesnis už mane. Jis pasakys, kas reikia daryti. Būkite šitoje aikštėje. Aš tuoj grįšiu.

Gegužė pakilo nuo beržo ir nuplasnojo per mišką į kalną prie ežero. Kiškiai tylėjo. Gegužė ilgai nesirodė. Kiškiai pradėjo nerimauti. Spėliojo, kur užtruko gegužė.

— Aš manau, kad mes turime keltis į kitą vietą, — pasiūlė storas kiškis.

— Nepritariu šitam sumanymui. Vilkas seks paskui mus į naują vietą, — atsiliepė senasis kiškis.

— Teisybė. Bėgdami neapsiginsime. Geriau būtų, kad vilkas iš čia pasitrauktų, — šaukė kiškiai.

— Aišku! Mums būtų daug geriau! — sutiko senasis kiškis.

Besiginčydami kiškiai pamatė grįžtančią gegužę. Ji nutūpė ant beržo šakos ir linksmai užkukavo:

— Mielieji kiškiai! Atnešu jums gerą žinią. Esu tikra, kad ramybė vėl bus su jumis.

Išgirdę gegužės kalbą, kiškiai pradėjo straksėti po aikštę, linksmi šūkaudami:

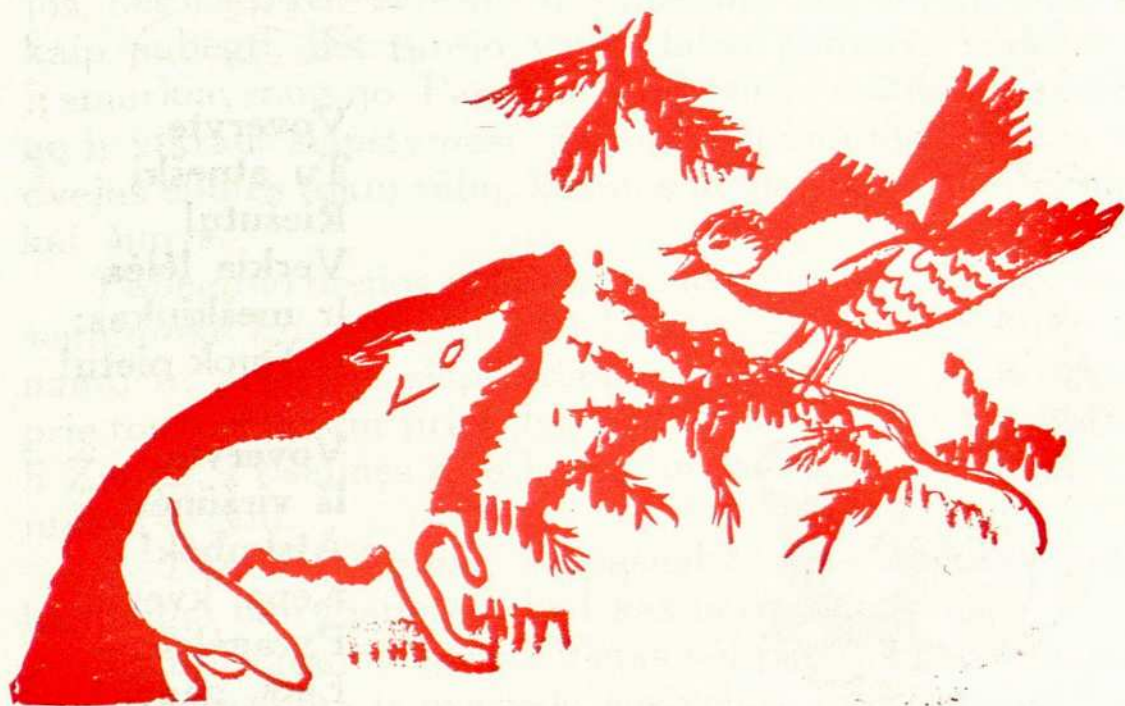
— Ačiū, ačiū, mieloji gegutė!

— Nedėkokite man. Ne aš, bet gerasis žynys jus išgelbėjo. Jis mane nusiuntė pas vilką. Žynys vilkui nurodė vietą, kur jam bus smagu gyventi, nes ten gyvena daug vilkų. Nuskridau pas vilką ir jam papasakojau žynio siūlymą. Vilkas apsidžiaugė. Jis jau į tą vietą iškeliavo. Kiškiai, dabar galėsite vėl ramiai gyventi!

— Žynys mane atsiuntė jums pranešti šią žinią. Prašė, kad jums pasakyčiau štai ką: "Būkite visada geri. Padėkite vienas kitam. Gera darydami, būsite visada ramūs ir laimingi".

— Ačiū! ačiū! Pasakyk žyniui, gegužėle, kad mes prižadame būti geri! — nuoširdžiai šaukė kiškiai.

Gegužė kiškiai ir dabar myli. Jai kukuojant, atsidėję klauso. Ko gegužė paprašo, kiškiai visada padaro.



KAIP MAMA...

Danutė Lipčiūtė

Aš iš ryto —
Ir broliukas —
Mes abu
Prausim lėlę
Ir meškiuką
Su muilu.

Skutam morką,
Verdam košę —
Kaip mama!
Priejuostėle
Apsijuosę —
Štai, marga.



Voveryte,
Tu atneški
Riešutų!
Verkia lėlės
Ir meškiukas:
— Duok pietų!

Voveryte,
Iš viršūnės
Atskubėk!
Kepa, kvepia
Pyragėliai —
Eikš, padėk!



PAKLYDĘS ERDVĖLAIVIS

V

Linda Stačiokaitė

Vytas nusprendė kaip nors išsigelbėti iš šunų vergijos, nes jis buvo vyresnis ir drąsesnis. Jis ėmė planuoti, kaip pabėgti, bet turėjo veikti labai pamažu, nes Ėdur jį smarkiai saugojo. Pagaliau, po keturių mėnesių pastangų ir vikraus slapstymosi, jis išgijo spindulinį šautuvą ir dvejas eilutes tokių rūbų, kuriuos nuolat dėvėjo šeiminiškai šunys.

Pabėgimo dienos rytą Vytas atsikėlė labai anksti, kol šeiminiškė Ėdur dar knarkė lovoje. Jis tyliai išslinko iš namų ir, atsargiai slapstydamasis šešėliuose, prisiartino prie tos vietos, kur prieš ilgą laiką buvo palikęs savo brolių Zigmą. Prisėlinęs prie lango, pabarškino. Nieks nepajudėjo — tylu.

— Zigmai, Zigmai, — pašnabždomis šaukė Vytas, baimingai dairydamasis, kad kas neišgirstų.

Tylu. Zigmo nematyt. Vytas vėl pabarškino. Langas truputį prasivėrė ir pasirodė susivėlusi Zigmo galva.

— Kelkis greičiau ir lipk pro langą, — įsakė Vytas. Ką? Kaip tu čia atsiradai? . . .

— Greičiau, greičiau, — ragino jo brolis.

Suprasdamas, kad dabar ne laikas šnekėti, Zigmas plačiai pravėrė langą ir išsoko laukan. Vytas tuojuomet jam davė šunų rūbus ir jis tyliai persivilko, drebančiais pirštais sagstydamas sagas. Pamojęs Zigmui, kad jį sektų, Vytas, prisiglaudęs prie sienos ėmė sėlinti tamsiomis gatvėmis į tą pusę, kur turėjo stovėti jų erdvėlaivis.

— Ar manai, kad erdvėlaivis tebebus toje aikštėje?

— Nežinau. Kai mus vedė į tuos namus, dar buvo . . .

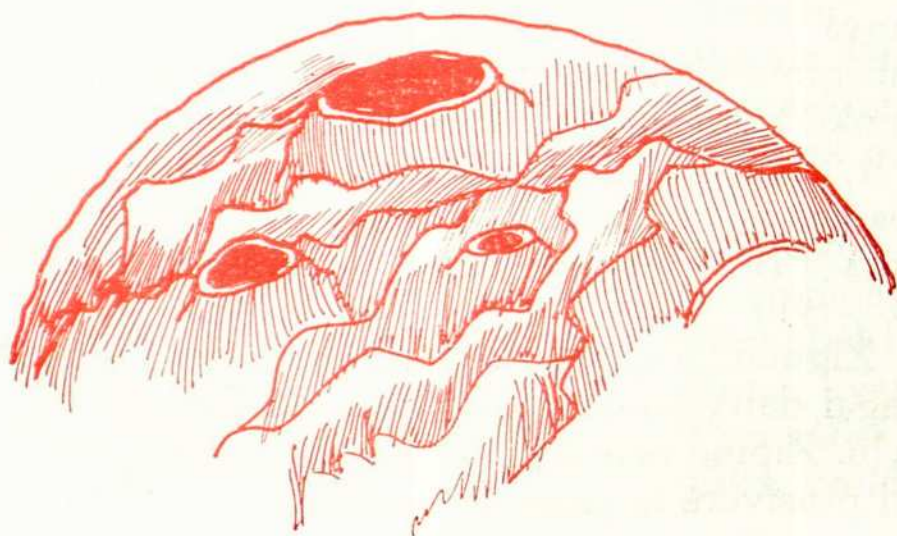
Priėję kampą, berniukai žvilgterėjo į aikštę. Erdvėlaivis ten stovėjo. Abu berniukai net nušvito iš džiaugsmo.

— Jei tik galėsime jį pasiekti, bus gerai, — kuždėjo Vytas, spausdamas Zigmui ranką.

— Žiūrėk! — staiga sušuko Zigmas, pirštu rodydamas į gretimą gatvelę.

Gatvelėje rinkosi kareiviai šunys su šautuvais.

— Greičiausiai davė alarmą, kad mūsų nėra. Turėsime pakeisti savo planus. Zigmai, klausyk. Tu bėk į aikštę, įlipk į erdvėlaivį ir užkurk motorus. Aš bandysiu tuos šunis kaip nors suklaidinti.



— Bet Vytai? . . . Kaip aš galiu be tavęs. . . — išsižiojo Zigmas, ir jam akyse sušvito kažkas šlapio.

— Klausyk manęs! Kitaip neišsigelbėsime. Bėk ir paruošk erdvėlaivį skridimui, aš tuoj irgi ateisiu. O jei negalėsiu, skrisk vis vien! Kas nors turi grįžti ir mūsų žmonėms pranešti apie šią planetą. Supranti? Dabar bėk!

Sulaikęs ašaras, Zigmas apsisuko ir spruko siaura gatvele į aikštę. Vytas liko vienas. Jis pasislėpė už kampo ir laukė. Staiga penki šunys apsuko kampą baisiai staigdami.

Vytas griebė savo spindulinį šautuvą ir šovė penkis kartus. Šunys — pufft, pufft, pufft, pufft, pufft — pradingo! Nė kvapo neliko. Vytas pasileido bėgti aikštės kryptim.

Jau buvo girdėti erdvėlaivio motorų užimas. Zigmui pasisekė užkurti! . . . Apsidairęs, Vytas pamatė, kad jį jau vejasi kokios dvidešimt šunų. Ar jis spės? Ar jis spės pasiekti erdvėlaivį? Jo spindulinis šautuvas nebeveikė — išsieikvojęs. Kad tik jis suspėtų į erdvėlaivį. . .

(Bus daugiau)





OLIMPINIAI ŽAIDIMAI TADA IR DABAR

Kartą į keturis metus sportininkai iš viso pasaulio susirenka į iš anksto pasirinktą miestą ir dalyvauja Olimpijuose žaidimuose. Taip viskas vyksta šiomis dienomis.

Bet kai pirmieji Olimpiniai žaidimai vyko 776 metais prieš Kristų, juose dalyvavo tik vienas kraštas: Graikija. Žaidimai vyko vakarinėje Graikijos pakrantės dalyje, arti Olimpo kalno. Legendose, į šį kalną buvo žiūrima kaip į Graikų dievų namus.

Sportininkai atvykdavo iš visų Graikijos miestų dalyvauti žaidimuose. Laimėtojus vainikuodavo laukiniais alyvmedžių lapais; grįžę namo jie gaudavo daug dovanų, taip pat ir įvairių privilegijų.

Kas tai buvo tie žaidimai, kuriuose dalyvavo šie šau-
nūs sportininkai? Pirmoje Olimpiadoje buvo tik viena
sporto rūšis — bėgimas aplink stadioną. Šį bėgimą lai-
mėjo vienas virėjas gyvenęs artimam mieste.

Vėliau įsijungė kitos sporto šakos, kaip kad boksas
ir imtynės ir disko, bei ieties metimas. Lenktynės su ve-
žimais ir net bėgimo lenktynės, kuriose dalyviai vilkėjo
karo aprangą, darė olimpinius žaidimus dar įdomesnius.

Stadionas talpino apie 45,000 žmonių, bet ne visiems
buvo leista dalyvauti Olimpiniuose žaidimuose, arba net
juos stebėti. Graikai neįsileisdavo ten moterų, svetimtau-
čių, vergų ir šiaip negarbingų asmenų. Betgi moterys tu-
rėjo savo Olimpiadą, kuri vadinosi Herea.

Žaidimai vykdavo kas ketverti metai, ilgą laikotarpį.
Net per 1,200 metų. Vėliau, krikščionių imperatorius
Teodozijus juos panaikino.





Tokia būtų buvus ir pabaiga šių Olimpinių žaidimų, jeigu nebūtų gyvenęs 19-tame šimtmetyje PIERRE DE COUBERTIN. Šis jaunas prancūzas aristokratas kartą apsilankė vietovėje, kur senaisiais laikais vykdavo olimpiniai žaidimai. Vietovė padarė jam labai didelį įspūdį. Jis galvojo, kad jauni žmonės turi sportuoti, varžytis tarpusavyje vienas su kitu, ne kare, bet taikos metu. Ir 1896 metais, jo pastangomis įvyko Atėnuose, Graikijos sostinėje, pirmoji moderni Olimpiada. Dalyvavo net 285 sportininkai iš 13 skirtingų tautų. Šiuose žaidimuose, pirmą kartą buvo ir 25 mylių Maratono bėgimas.

Amerikos lengvosios atletikos komandai nekaip sekėsi 1928 metais Amsterdame, Olandijoje. Mat ši komanda taip savimi pasitikėjo, kad gerokai persivalgė kelionėje į Europą ir beveik kiekviename žaidime pralaimėjo!

Metams bėgant olimpiados darėsi vis didesnės. 1924 pirmoji Žiemos Olimpiada įvyko CHAMONIX kalnuose,



Prancūzijoje. Kai vasaros žaidimai vyko Romoje 1960 metais, arti 6,000 sportininkų dalyvavo juose, iš net 84 skirtingų tautų.

Kaip kad visi žinome, šiais metais Vasaros Žaidimų laukiame Los Angeles mieste, Kalifornijoje.

Dabar jau yra priimta, kad į Vasaros Žaidimus turi įeiti bent 15 skirtingų sporto šakų, pvz.: šaudymas iš lanko, plaukimas jachta ir taip toliau. Tai jau didelis skirtumas nuo tos pirmosios Olimpiados Graikijoje, kurioje vyko tiktai bėgimo lenktynės.



KAIMYNAS, KURIO NIEKAS NENORI SUTIKTI

O. S.

Kartais, važiuojant automobiliu, staiga visi suraukia nosis. Koks bjaurus kvapas! Arba kartais vakare iš krūmų šmurkšt — toks juodas kamuoliukas išsirita. Visi tuoj pastebi jo baltus papuošimus. Ir niekas jau tuo keliu neina. Ar atspėsi kas?...

Skunksas arba skunkė, kaip jį kai kurie žmonės vadina, yra katės didumo žvėrelis. Jis vaikšto sau palengva mažais žingsneliais. Atrodo, kad jo batukai jam per maži ir spaudžia kojas.



Skunksų yra Afrikoje ir Azijoje, bet jie yra ir mūsų kaimynai Amerikoje. Jie gyvena urvuose arba išpuvusiųose rąstuose. Bet jie mėgsta būti ten, kur yra žmonių. Todėl jie lanko ūkius ir bando apsigyventi po pastatais. Kartais jie užsimano vištienos pietums ir apiplėšia vištides. Dėl to žmonės juos gauda ir šaudo.

— Bet nemanyk, kad aš negražus! — sako skunksas. — Mano nosytė ilga ir smaila. Kailis juodas ir blizgantis. Nugara ir uodega papuošta baltų plaukų ruožu.

Skunksai nėra vienodi. Yra visai juodų su balta žvaigžde kaktoj. Skunkso mažesnis pusbrolis yra margas — juodas su baltais taškais.

Dieną skunksas ilsisi arba miega. Naktį medžioja peles, žiurkes, žiogus, širšes, gyvates, varles, driežus, vabalus, vikšrus, o taip pat paukštelių ir jų kiaušinius. Skanu, ar ne! Žiemą skunksas į lauką neišeina. Bet jis nemiega, kaip kiti žvėrys.

Maži skunksiukai — jų būna net 8 ar 10 — pavasarį gimsta akli ir pliki. Jų oda jau juoda ir balta. Už trijų savaičių jų akys atsidaro, o už dar dviejų jie žąsele eina paskui mamą pasidairyti po pasaulį. Pirmąją žiemą visa šeima pasilieka krūvoj.



Žmonės kartais prisijaukina jauniklį. Išoperuoja jo vieną liauką, kad nebūtų kvapo.

Skunkso pasididžiavimas yra jo didelė, puošni uodega. Ji baltai ir juodai dryžuota. Žvėrys žino, ką skunkso balti dryžai reiškia: tai signalas greit pasitraukti iš kelio.

Skunksas nėra piktas. Jis nieko nepuola. Bet kartais jis išsi-
gąsta, arba jam kas nors per daug įkyrus.

Pirma jis suurzgia ir trypia kojom. Tai reiškia:

— Eik iš kur atėjęs!

Jei vistiek neina, jis atsisuka į nedraugą ir iškelia uodegą,
išskyrus patį jos galiuką.

— Ar girdėjai? Pasitrauk!

Jei anas neklauso, tada skunksas pakelia uodegos galiuką.
Tada iš liaukos — tokio maišelio su dviem vamzdeliais uodegos
apačioje, ištrykšta aštrus, dvokiantis skystimas. Skunksas tai
gali pakartoti šešis kartus.

Net už 9 iki 12 pėdų skunksas pataiko į priešo — lapės ar
šuns — snukį. Tas skystimas baisiai graužia burną, nosį ir akis,
gali net apakinti kuriam laikui. Gavęs paragauti, puolėjas tuoj
pabėga kaukdamas. O skunksas ramus ir švarus eina namo. Jis
niekad pats nesusitepa.

Jei kada pamatysi tokį kaimyną, neišsigąsk. Bet, jei nori su
juo draugauti, turi suprasti skunkso kalbą!

ŠEŠKAS AR SKUNKSAS?...

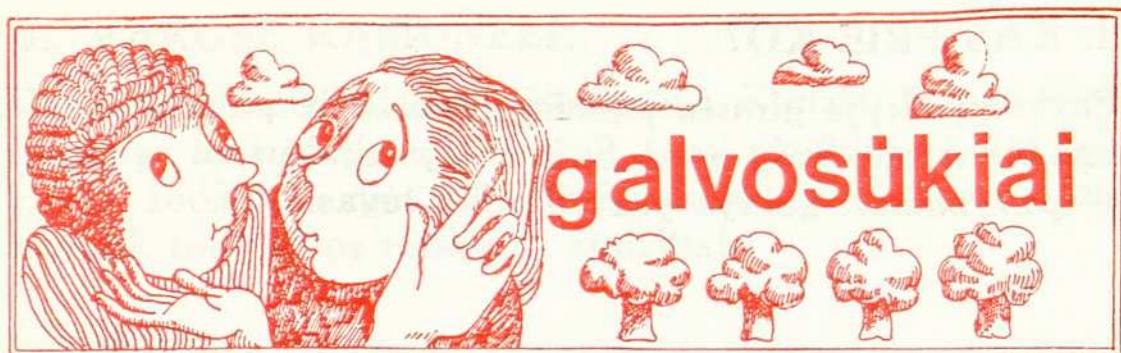
Būdingas Šiaurės Amerikos kontinentui skunksas yra šeško giminaitis,
bet jis nėra šeškas.

Šeškas lotyniškai vadinasi *mustela putorius*, vokiškai iltis, o Šiaurės Ame-
rikoje ir Kanadoje jo vardas polecat, fitchew, foumart. Skunkso lotyniškas
vardas yra *mephitis mephitis*, vokiškas — stintier. Gailiaus ir Šliažo žodynas
siūlo žodį *smirdėlis*. Bet ir tai nėra tikrai lietuviškas žodis, nes reikia sakyti
dvokia, o ne smirda.

Kai kurie Šiaurės Amerikos pietinėj daly gyveną žmonės, skunksą va-
dina *polecat*, bet tai klaidinga.

Lietuviai kalbininkai šiuo metu siūlo žodį *skunkas*. Tačiau, jis dar nėra
plačiai naudojamas. 1936 m. lietuviškame tarptautinių žodžių žodyne, skunk-
sas šitaip aptariamas: "Šiaurės Amerikos kiaunių giminės žvėrelis, kurio juo-
das, blizgąs, su retais baltais plaukeliais kailis yra brangus ir vartojamas api-
kaklėms".

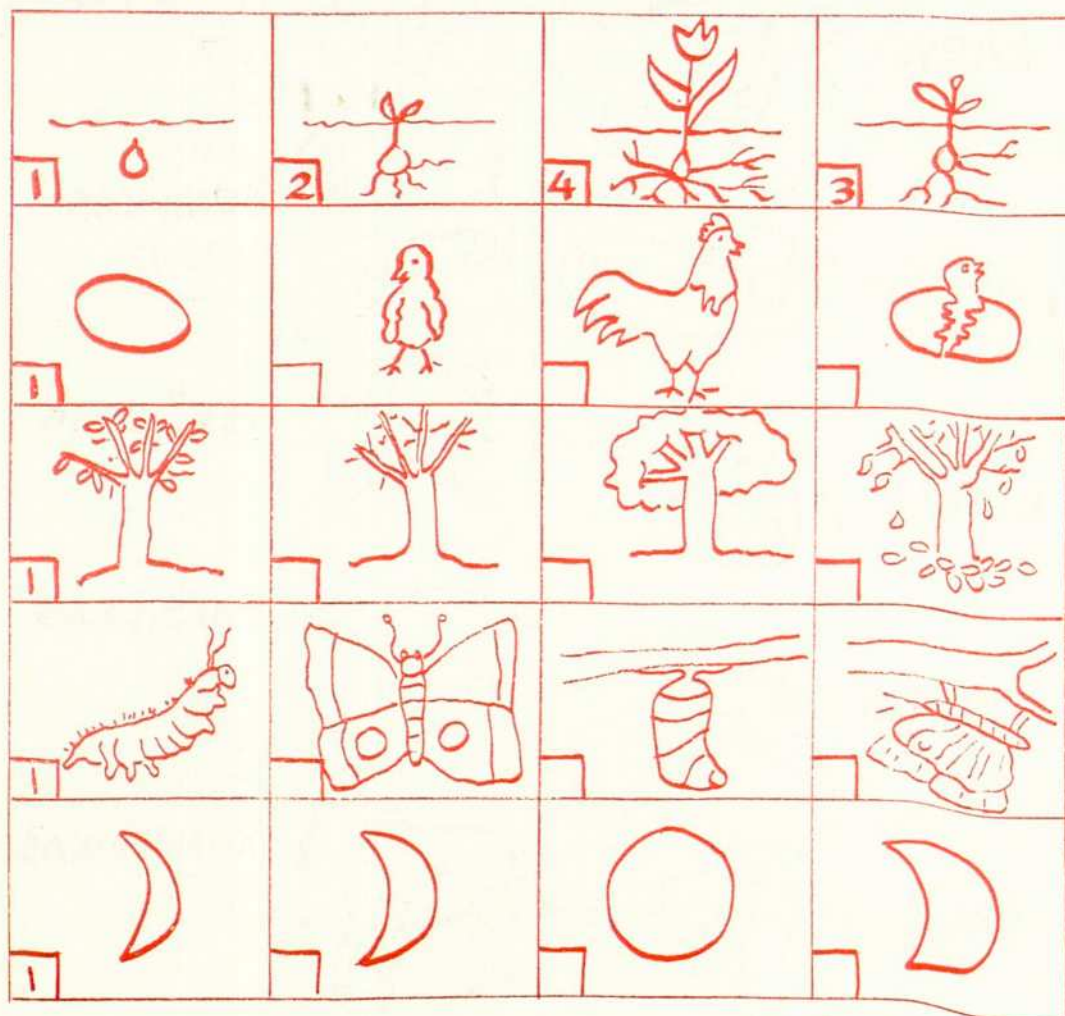
Žodis *skunksas* yra panašus į šiuos žodžius: *žirafa, koala, kolibris, ping-
vinas, tarantulas, biena, tukanas, opsumas, dinozauras* ir panašiai. Kai ku-
riems svetimų kraštų žvėrims turime lietuviškus vardus kaip *raganosis, dyg-
liakiaulė, meškėnas*.



paruošė Donata Puterienė ir Laima Underienė

I. KAS PO KO?

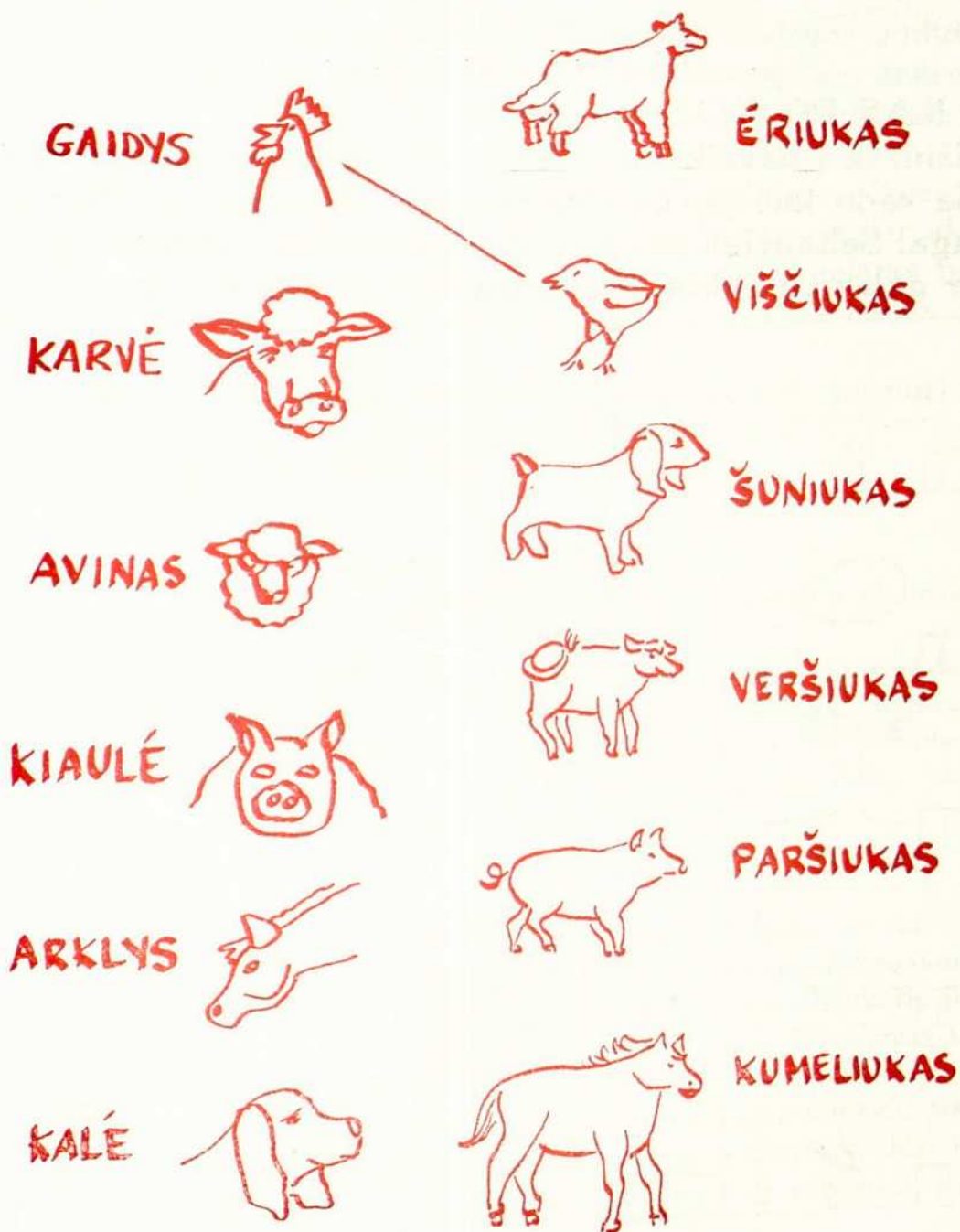
Išžiūrėk į paveikslus. Pirma eilė teisingai sunumeruota. Čia rodo kas po ko vyksta, kai sėkla žemėje dygsta ir auga. Sekančius paveikslus sunumeruok teisinga tvarka. Ar gali papasakoti, kas kiekvienoje eilėje vyksta?.....



(Atsakymai psl. 26)

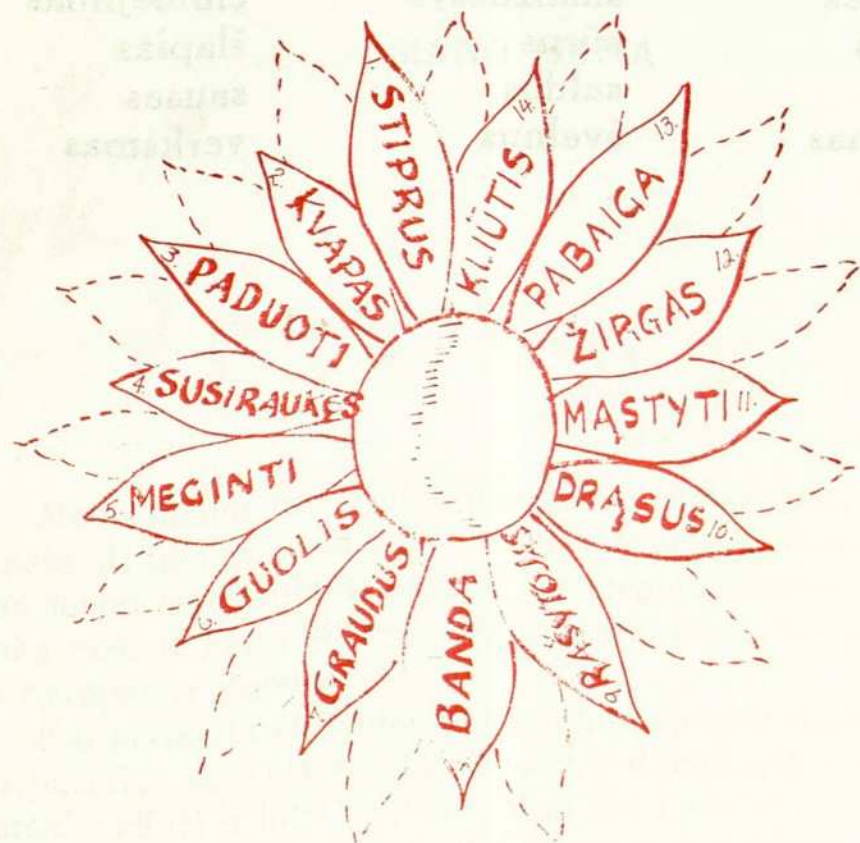
II. KAS PRIE KO?

Pavasari ūkyje gimsta įvairūs gyvuliai ir paukščiai. Jie turi tėvus taip kaip ir tu. Sujunk gyvuliukus su jų tėvais — pavyzdžiui: gaidys yra viščiuko tėvas.



III. VARGŠĖ RAMUNELĖ!

Ramunėlei nubyrėjo keli žiedlapiai. Žodžiai šiuose žiedlapiuose turi tą pačią reikšmę (yra sinonimai) kai kuriems žodžiams dar nubyrijusiuose žiedlapiuose. Suporuk tos pačios reikšmės žodžius!



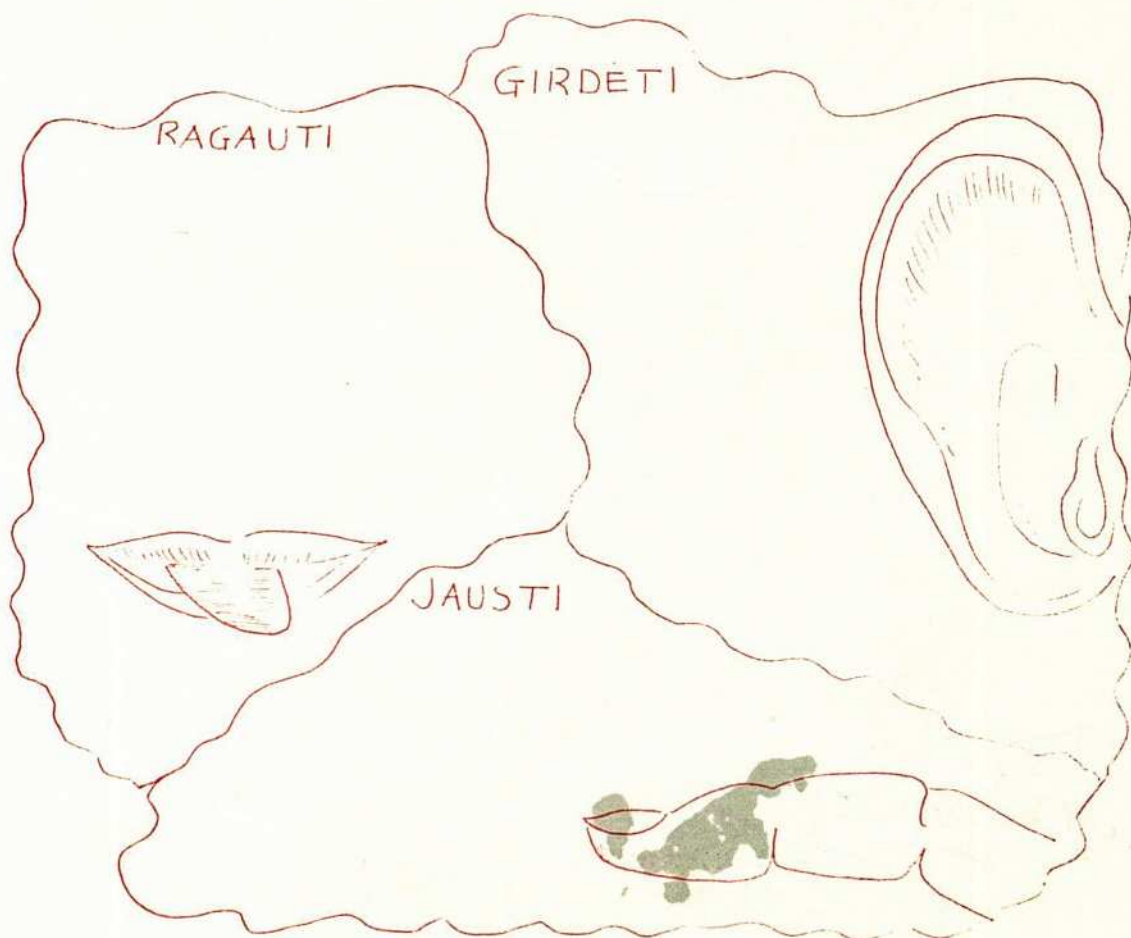
IV. KAS KUR?

Juslėmis mes daug ką patiriame: skonį, garsus, ir t.t. Čia parodytos trys mūsų joslės. Įrašyk apačioj duotus žodžius prie tos joslės, kur jie labiausiai tinka:

skonis
tyla
minkštas
rūgštus
kietas
triukšmas

šiurkštus
muzika
šnabždesys
sūrus
saldus
švelnus

įsipiovimas
raukšlėtas
čiulbėjimas
šlapias
sausas
verksmas





MANO MAMA



Mano mama turi rudus plaukus ir rudas akis. Ji yra labai aukšta. Ji turi tris vaikus — visos mergaitės. Mama moka groti akordeonu ir skambinti pianinu. Ji mėgsta muziką. Mano mama moka virti ir kepti skanių valgių. Geriausiai man patinka obuolių pyragas ir napoleonas.

Kai mama buvo jauna, ji buvo mokytoja ir mokė gimnazijoje. Jai patinka skaityti knygas ir dirbti darže. Aš kartais padedu mamai sodinti ir laistyti gėles. Man patinka labai kai yra naktis, ir mama ateina pas mane ir atsisėda ant mano lovos. Mes kalbam apie viską ir aš jai papasakoju apie savo dieną.

*Kristina Sakutė
Toronto, Canada*

Mano mama dirba katalikų mokykloje. Ji mokina penktąjį skyrių. Jos klasėje yra 29 mokiniai. Ta mokykla vadinasi St. Martha and Mary. Ta mokykla yra Missisaugoje.

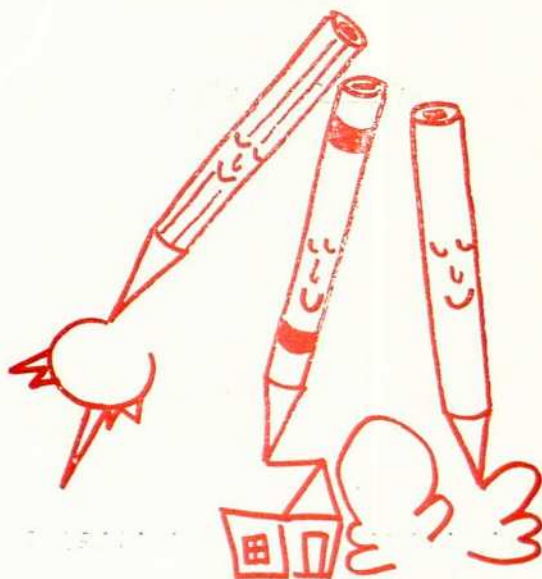
*Gintaras Karasiejus
Toronto*

MANO MOČIUTĖ

Mano močiutė yra rašytoja. Ji moka rašyti daug eilėraščių. Ji irgi parašė "Gabriuko užrašus", apie vaikučius, kurie slėpė katę ir norėjo ją vežtis iš Australijos į Ameriką.

Man močiutė labai labai patinka, bet ji gyvena Čikagoje.

*Adriana Karkaitė, IV
Toronto*



MANO TETA

Mano teta yra protinga. Ji yra mokytoja. Taip pat ji moka ir kitokius darbus dirbti. Ji moka ir kepti; moka siūti ir siuvinėti. Ji yra maloni ir mandagi. Ji man patinka.

*Rasa Matušaitytė
Toronto*

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

- I. 1,4,2,3; 2,1,3,4; 3,1,4,2; 1,2,4,3
- II. karvė, veršiukas; avinas, ėriukas; kiaulė, paršiukas; arklys, kumeliukas; kalė, šuniukas.
- III. A,7; B,11; C,6; D,9; E,4; F,14; G,8; H,10; I,1; J,2; K,5; L,13; M,3; N,12
- IV. Prie RAGAUTI: skonis, rūgštus, sūrus, saldus.
Prie GIRDĖTI: tylą, triukšmas, muzika, šnabždesys, čiulbėjimas, verksmas.
Prie JAUSTI: minkštas, kietas, šiurkštus, švelnus, įsipiovimas, raukšlėtas, šlapias, sausas.

ŠVENTIEJI NESENSTA

Šiais metais mes švenčiame 500 metų sukaktį nuo šv. Kazimiero mirties. Tai svarbi šventė lietuviams, nes šv. Kazimieras buvo Lietuvos karalaitis ir vienintelis paskelbtas Lietuvos šventasis.

Šv. Kazimieras buvo Lietuvos kunigaikščio Kazimiero Jogailaičio sūnus. Dar būdamas 12 metų, jis buvo pakviestas tapti Vengrų karaliumi, bet jis nelabai to norėjo ir po nepasisekusio žygio užimti sostą, toliau gyveno su tėvais ir 10 brolių ir seserų.

Pirmą kartą Kazimieras atvyko į Lietuvą, būdamas 15 metų. Vėliau, 1279 m. jis vėl atvyko Lietuvon ir pasiliko ilgiau — iki 1281 metų. Jis gyveno Vilniuje ir atliko didžiojo kunigaikščio pareigas, kai jo tėvas buvo Lenkijoje.

Šv. Kazimierui labai patiko šv. Bernardo raštai. Galbūt dėl to jis taip mylėjo Mergele Mariją, nes ir šv. Bernardas ją labai mylėjo. Šv. Kazimieras yra net sukūręs giesmę Marijos garbei. Iš tikrųjų šv. Kazimieras nieko nuostabaus neatliko savo gyvenime. Jis tik buvo labai geras ir doras jaunas vyras. Jis atliko savo religines pareigas, buvo labai teisingas ir pamaldus. Mes tai žinome, nes istorija rašo, kad jis rytais klūpodavo prie Vilniaus katedros durų, kol bažnyčia dar nebuvo atidaryta.

Šv. Kazimieras mirė 1284 m. ir buvo palaidotas jo prosenelio Gedimino įsteigtame mieste — Vilniuje. Jis buvo paskelbtas šventuoju popiežiaus Leono X 1521 m. Vėliau, 1636 m. popiežius Urbanas VIII paskelbė jį Lietuvos globėju, o 1947 metais popiežius Pijus XII paskelbė Kazimierą jaunimo globėju ir užtarėju.

Man atrodo, kad šv. Kazimiero šventumo pavyzdžiu nesunku visiems sekti. Jis nieko labai ypatingo gyvenime nepadarė. Mes, kaip ir jis, visi šiandien galime daryti gera žmonėms, būti pamaldžiais ir laikytis Dievo įsakymų. Kiekvienas galime tapti šventaisiais, jeigu atliksime savo pareigas ir būsime skaitūs savo gyvenime. Nepamirškime melstis į šv. Kazimierą, prašyti sau pagalbos ir Lietuvai laisvės.

Paulius Bindokas, VII kl.

K. Donelaičio mokykla Čikagoje

NEPAPRASTA MERGAITĖ

Skaičiau Joni Eareckson autobiografiją, kuri man paliko gilų įspūdį.

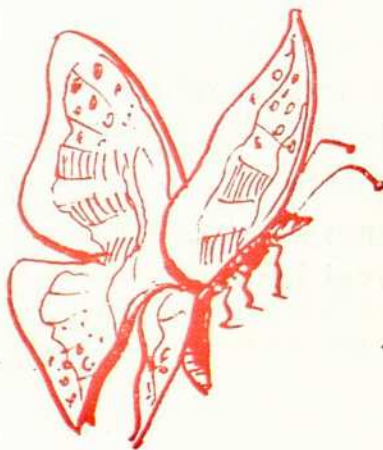
Vieną karštą vasaros dieną Joni nuėjo pasimaudyti su savo sesute ir jos drauge. Joni nėrė į negilų vandenį ir negalėjo jau išlipti. Ją ištraukė, bet ji negalėjo judėti. Atvažiuavęs ambulansas nuvežė Joni į ligoninę. Ji turėjo daug operacijų, tačiau liko paraližuota visam gyvenimui. Jos draugas Dick jai buvo labai geras. Paskutinę vasaros dieną jis turėjo išvažiuoti į Šv. Rašto kolegiją. Ten pabuvęs, jis įsimylėjo kitą merginą ir ją vedė. Kad ir vedęs, Dick nepamiršo Joni — jis pas ją daug kartų atvažiavo aplankyti.

Vėliau Joni susipažino su kitu vyruku, kuris ją išmokė rašyti, laikant pieštuką lūpomis. Jis jai daug padėjo ir prikalbino ją skaityti Šv. Raštą, kad artimiau pažintų Dievą. Bet ir Tim, jos kitas draugas, išvažiavo tęsti mokslo. Joni panaudojo visa tai, ką jis ją buvo išmokęs: ji pradėjo piešti paveikslus ir laimėjo daug premijų.

Kalėdoms Joni grįžo namo iš ligoninės. Jai atsidarė visos nesusigijusios žaizdos kūne. Grįžus į ligoninę, ji sužinojo, kad ten ilgai turės likti. Tik po kiek laiko jai leido gyventi namuose. Vieną dieną ji žiūrėjo pro langą ir sakė: "Dieve, parodyk man, kad tau esu svarbi". Kaip tik tuo momentu ant palangės nutūpė gražus drugelis.

Per šią nelaimę Joni labai priartėjo prie Dievo. Man buvo įdomu, kad žmogus su tokiu baisiu likimu neprarado vilties gyventi, nes prisiartino prie Dievo.

Vaiva Vygantaitė, 11 m.



AŠ MYLIU MAMĄ!

*Piešė Toronto Maironio lituanistinės mokyklos
antro skyriaus mokiniai.*



*Indrė Viskontaitė
2-tras sk.
Toronto Maironio mokykla*



*Vida Bacevičiūtė
2-tras sk.
Toronto Maironio
mokykla*

*Lina Paulionytė
2-tras skyrius
Toronto Maironio
mokykla*



*Dalytė Cirušytė
2-tras sk.
Toronto Maironio
mokykla*

KITI PIEŠINIAI



Elenutė Tuskenytė

11 m.



Audrytė Priglauskaitė, 6 m.



Liudas Landsbergis

10 m.

Vienas jaunas vyrukas pradėjo girtis savo aukšta kilme:

— Mano protėviai kilę iš karališkos giminės.

— Greičiausiai gali įrodyti, kad jie buvo Nojaus arkoje.

— Visai ne. Jie turėjo nuosavą laivą.



— Ponas mokytojau, ar jūs ką nors nubaustumėt už tai, ko jis nepadarė?

— Ne. Tai būtų neteisinga.

— Ot gerai, nes aš nepadariau pamokų.



— Na, Birute, ar daug išmokai pirmą dieną mokykloje?

— Nelabai, rytoj turiu grįžti!



— Ko verki, Rūtele?

— Mamytė sakė pereiti per gatvę tik tada, kai automobilis pravažiuos. Pusė valandos laikiu, o dar nė vienas nepravažiavo!



— Mano tėvelis sau batų nevalo.

— Ne? O kam jis valo?



— Man patinka gulti ir kelti su vištomis. O tau?

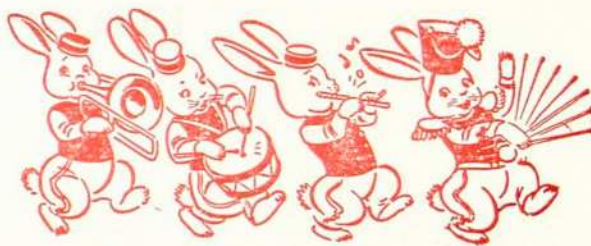
— Man smagiau savo lovoj miegoti.



— Kokios baisios atostogos! Lijo visą laiką.

— Negalėjo būti taip blogai — žiūrėk, net spėjai nudegti.

— Tai ne joks nudegimas, ten rūdys.



LINKSMIAU

— Sakyk, Jonuk, koks tavo vardas?

— Petras.

— Kaip tai? Juk tu Jonukas.

— Tai kam klausai, kad žinai?



Mokytoja klausia Pranuko:

— Kuris svarbesnis: saulė ar mėnulis?

— Žinoma, mėnulis.

— Kodėl? Aš manau, kad saulė.

— Mėnulis šviečia naktį, todėl nėra taip tamsu. Saulė šviečia dieną, kai ir taip šviesu.



Susitinka dvi vištelės:

— Girdėjau, kad ūkininkas mano kiaušinius parduoda už 40 centų, o tavo tik už 35.

— Na, o kam man pervargti už penkis centus?



— Seneli, kas ten? — klausia vaikutis.

— Karvė.

— O kas tie du daiktai, kurie išsikiša iš jos galvos?

— Tai ragai.

Po kiek laiko karvė garsiai subaubė. Vaikutis susidomėjęs klausia:

— Seneli, kurį ragą karvė pučia?